

СЛОВО ПРО БАТЬКА

Станіслав Володимирович Семчинський був талановитим вченим, натхненним викладачем, приятним колегою, відданим Шевченковому університетові, факультетові, кафедрі. Тут він започаткував чи відновив для викладання дисципліни в галузі лінгвістики, класичної філології, балканістики, романського мовознавства, мовних контактів, соціолінгвістики, семіотики. Упродовж багатьох років вів гурток румунської мови, був членом наукових рад (цей список можна продовжити).

Однією з яскравих рис характеру С. В. Семчинського, про яку варто пам'ятати, щоби не скам'янів затиснутий у статуї вшанування його живий образ, було його яскраве почуття гумору. Він завжди міг вивести ситуацію з глухого кута чи просто зробити легшим для сприйняття щось нудне чи занадто серйозне якимось дотепним жартом, гострим словом, тонкою алюзією (те, що ми сьогодні називаємо мемами). Його почуття гумору було доречним і в особистому спілкуванні, і на лекціях, і на засіданні кафедри, і на захистах дисертацій.

Мабуть, в цьому визначався і його потяг до неординарного вирішення проблем – наукових чи життєвих. А також його глибока повага до такого ж неординарного підходу в інших. Пам'ятаю, як він мало не сховався на крик вдома, розмовляючи з кимось із своїх колег по телефону, намагаючись переконати їх дозволити студентові/аспірантові займатися темою, яку не хотіли затверджувати, бо всі інші вважали її вже відпрацьованою. Станіслав Володимирович хотів допомогти молодому науковцю, бо розгледів і оцінив надзвичайний потенціал неординарності у його підході до тієї теми.

Загалом, до наукових тем Станіслав Володимирович ставився, як до поля бою. Пам'ятаю наші нічні запеклі наукові дискусії на маленькій кухні, коли по пам'яті наводилися цитати, які ми піднімали, як блискучі щити, – для власного захисту, дзвеніла загострена на враження (run intended) криця аргументів та контраргументів, спалахували блискавки ідей, а з наелектризованого нашими збудженими нейронами повітря народжувалися найнесподіваніші гіпотези. В цих боях не було переможених, але часто

народження нової лінгвістичної теорії несподівано переривала моя мама, Зоя Опанасівна Семчинська, коли заходила до кухні й казала: «Люди, що ви собі думаєте? Вже третя година ночі!». Не знаю, чи насправді в тих дискусіях народжувалася істина, але сейсмографи напевно фіксували інтелектуальний вибух у малому просторі, який за геодезичними параметрами збігався із дислокацією нашої квартири.

Такою була наша родина. Втім, чи не ріднішою за нас для тата була кафедра (Кафедра загального мовознавства та класичної філології), близькими й рідними йому були його студенти. Я кажу про це не із заздрістю, а просто констатуючи факт, який пояснює, звідки і в мене таке ж ставлення до цієї кафедри та своїх студентів. Кафедра була як родина, бо тут вирішувалися не лише навчальні, наукові та науково-процесуальні питання, а й життєві, що більше – навіть побутові. На ті давні дивні часи не давали тату спати чиєсь розлучення, отримання «прописки», «вибивання» додаткового місця в аспірантурі, або допомога комусь із пенсією або зі збереженням ставки. Ми всі вдома раділи, коли причини для радості були у когось із «наших кафедралів». І як не згадати кафедральні подорожі, насичені пригодами і смішними випадками, а найбільше – спілкуванням, яке стимулювало і думку, і викид допаміну.

Кафедра, факультет, університет були для Станіслава Володимировича найдорожчим, тим, що він завжди носив у своєму серці і ніколи й ні за що не міг цьому зрадити. Найбільша спадщина С. В. Семчинського – це колеги, учні, колишні аспіранти й докторанти – всі, хто його досі пам'ятає і шанує.

Станіслав Володимирович дуже любив спілкування розумних людей. На конференціях слухав колег із щирою цікавістю і ставив такі питання, які дозволяли їм побачити новий аспект власного дослідження. Він прискіпливо перевіряв посилання та приклади і часом сам настільки захоплювався темою обговорення, що занурювався у неї на роки заради власного інтересу.

Він умів запалювати у серцях студентів і колег вогонь відданості науці, який, я впевнена, палає у серцях всіх його учнів, надихаючи їх на нові творчі звершення і здобутки!

*Канд. філол. наук, доц. Наталя Семчинська,
дочка професора Станіслава Семчинського*